

Un canvi de feina: De les finances al sacerdocí

Joan Pau Graells celebrarà la seva missa nova el diumenge 22 de setembre a les 12:30 h a l'oratori del Col·legi Xaloc. És un financer de 36 anys nascut Barcelona. Durant molt temps ha compaginat la seva vocació professional, les finances, amb la vocació espiritual, com a fidel de l'Opus Dei. Ara com ell explica "el Senyor m'estava demanant que deixés el món financer per servir els altres" i s'ha ordenat sacerdot.

14/09/2019

Hi ha professions que no són incompatibles. Joan Pau Graells és un financer, que "des de petit, com ell mateix explica, m'han agradat les finances (potser com a bon català que sóc), i veure que com a numerari de l'Opus Dei podia fer compatible la crida de Déu amb la meva passió pel món financer em va donar molta alegria".

Durant quatre anys, Graells, ara mossèn Joan Pau, va treballar a Nova York col·laborant amb iniciatives socials d'arreu del món com Monkole, un hospital per a dones i nens en situació d'exclusió social a Congo; o Kamalini una iniciativa a Índia que té la missió d'ajudar dones joves dels suburbis de la capital, donant-les educació bàsica, habilitats laborals i promovent en elles un

esperit emprenedor que les ajudi a contribuir a la millora de la família i augmentar la seva confiança. També desenvolupava tasques de *fundraising*, i gestionava actius financers.

El passat 4 de maig va rebre l'ordenació sacerdotal juntament amb altres 33 fidels de l'Opus Dei.

Mn. Joan Pau, per què va decidir oferir la seva vida al Senyor? Per què es fa mossèn?

Quan era jove vaig sentir que el Senyor em cridava per col·laborar amb ell per donar-lo a conèixer. Em va impactar molt l'exemple de Sant Josep que va canviar els seus propis plans per tenir cura del Senyor i ensenyar-lo a treballar bé, fins al punt que quan Jesús va créixer el coneixien com el fill del fuster.

A mi, des de ben petit m'han agradat les finances i descobrir que com a

numerari de l'Opus Dei podia fer compatible la crida de Déu amb la meva passió pel món financer em va fer feliç.

Mai m'havia plantejat la possibilitat de ser ordenat, més aviat al contrari, tot i que tenia un gran respecte pels mossens, que em van transmetre els meus pares, ho veia com una cosa bona pels altres, no per a mi (jo volia treballar al món financer).

En una tertúlia amb el vicari de l'Opus Dei a Catalunya, ens va dir que feien falta mossens per portar endavant l'apostolat. I en aquella ocasió, tot i que mai m'ho havia plantejat, vaig sentir que el Senyor m'estava parlant. Al principi intentava buscar excuses, pensant que allò no era per mi, però continuava sentint que el Senyor m'estava demanant que deixés el món financer per servir els altres amb la mateixa vocació que abans,

però canviant de feina, servint-los ara amb la predicació de la paraula de Déu i amb la celebració dels sagraments.

D'alguna manera penso que la feina que he fet fins ara em pot ajudar en la meva labor futura, l'únic és que ara oferiré a la gent la millor inversió que poden fer amb la seva vida.

Ens pot dir alguna cosa del paper de la família, escola i amics en la seva vocació?

Els meus pares em van ensenyar a estimar Déu; des que era molt petit i el seu exemple m'ha ajudat molt durant tots aquests anys. Però sóc un inconformista, així que moltes vegades m'he preguntat si Déu realment existia o si era tan sols una història bonica. I sempre arribava a la mateixa conclusió: com deia Jean Guilton, prefereixo creure en el misteri de Déu que en l'absurditat de pensar que tot neix del no-res

(afirmació contradictòria en ella mateixa). El meu pare va morir poc després de la meva ordenació diaconal, però penso que ara haurà estat a primera fila al cel veient la cerimònia.

El Papa Francesc va pronunciar una frase rodona quan deia que vol "pastors que facin olor d'ovella". Com l'entén vostè? Quin paper creu que ha de tenir el sacerdot avui?

Penso que el sacerdot ha de ser una figura propera, que et puguin "olorar", com deia el sant Pare. La societat d'avui s'ha allunyat de Déu i per això navega sense rumb fix, sense trobar un sentit a la seva existència.

El sacerdot ha de ser un ésser afectuós i pròxim que mostri als altres que hi ha Algú que es preocupa per ells; Algú a qui li interessem de debò, Algú que ens estima amb

bogeria, una bogeria que li ha portat fins i tot a lliurar al seu propi Fill per nosaltres.

Viure a Roma, aquests anys abans d'ordenar-se, què li ha aportat?

Sentir-me més a prop del sant Pare, adonar-me que l'Església és universal. I viure amb gent de molts països diversos m'ha ajudat a adonar-me que hem d'aprendre a veure els altres com a iguals, no buscar allò que ens diferencia, sinó veure les coses bones dels altres i aprendre d'ells. Hem d'aprendre a escoltar els altres i davant els possibles conflictes buscar sempre el diàleg.